

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 7. kolovoz 2019. [\[Multimedia\]](#)

„U ime Isusa Krista Nazarećanina hodaj!“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Djelima apostolskim evanđelje se ne propovijeda samo riječima, nego također konkretnim djelima koji potvrđuju istinu navještaja. Riječ je o „čudesima i znamenjima“ (Dj 2, 43) koja su se događala po rukama apostolâ, potvrđujući njihovu riječ i pokazujući da oni djeluju u Kristovo ime. Događa se tako da apostoli posreduju, a Krist djeluje, djelujući „zajedno s njima“ i potkrjepljujući Riječ popratnim znakovima (Mk 16, 20). Toliki znakovi, tolika čuda koja apostoli čine bili su upravo očitovanje Isusova božanstva.

Danas se pred nas stavlja prvi izvještaj o ozdravljenju, jedno čudo koje je prvi izvještaj o ozdravljenju u knjizi Djela apostolska. Ono ima jasnu *misijsku svrhu*, koja teži tome da pobudi vjeru. Petar i Ivan odlaze moliti u hram, središte iskustva Izraelove vjere, uz koju su prvi kršćani još uvijek snažno vezani. Prvi kršćani su molili u hramu u Jeruzalemu. Luka bilježi sat: deveta ura, to jest tri popodne, kad se prinosila žrtva paljenica kao znak zajedništva naroda sa svojim Bogom; to je također sat u kojem je Krist umro prinijevši samoga sebe „jednom zauvijek“ (Heb 9, 12; 10, 10). Na vratima hrama nazvanima „Divna“ – vrata Divna – ugledali su prosjaka, čovjeka oduzeta od rođenja. Zašto je taj čovjek bio na vratima? Zato što je Mojsijevim Zakonom (usp. Lev 21, 18) bilo zabranjeno prinositi žrtve onome koji je imao tjelesne mane koje se smatralo posljedicom nekoga grijeha. Sjetimo se kako je pred nekim slijepcem od rođenja narod pitao Isusa: „Učitelju, tko li sagriješi, on ili njegovi roditelji te se slijep rodio?“ (Iv 9, 2). Prema tome shvaćanju uzrok svakoj malformaciji krio se u grijehu. Kao posljedica toga branilo im se čak ulaziti u hram. Bogalj, paradigma mnogih isključenih i odbačenih od društva, ondje prosi milostinju kao i svakoga dana. Nije mogao ući, nego je bio na vratima. I tad se dogodilo nešto nepredviđeno: stižu Petar i Ivan i *pogledi im se susreću*. Bogalj gleda dvojicu i traži milostinju, ali apostoli ga prodorno pogledaše i pozivaju ga da *upravi na njih drugačiji pogled kako bi primio drugi dar*. Bogalj ih gleda, a Petar mu reče: „Srebra i zlata nema u mene, ali što imam – to ti dajem: u ime Isusa Krista Nazarećanina hodaj!“ (Dj 3, 6).

Apostoli su uspostavili odnos, jer je to način na koji se Bog voli očitovati, *u odnosu*, uvijek u dijalogu, uvijek u ukazanjima, uvijek s nadahnućem srca: to su Božji odnosi s nama, kroz stvarni susret među osobama koji se može dogoditi samo u ljubavi.

Osim što je središte vjere, hram je bio također mjesto unosnih i novčanih razmjena: na to umanjivanje važnosti hrama oštro su se obrušavali proroci, pa i sam Isus (usp. *Lk 19, 45-46*). Koliko se samo puta sjetim toga kad vidim neku župu gdje se misli da je novac važniji od sakramenata! Ma molim vas! Siromašna Crkva: molimo to od Gospodina.

Taj prosjak, susrevši se s apostolima, ne nalazi novac nego nalazi *Ime koje spašava čovjeka: Isusa* Krista Nazarećanina. Petar zaziva Isusovo ime, naređuje bogalju da ustane, da zauzme položaj živih: da ustane na noge te dotiče toga bolesnika, to jest prima ga za ruku i pridiže ga. U toj gesti sveti Ivan Zlatousti vidi „sliku uskrsnuća“ (*Homilije o Djelima apostolskom, 8*).

I tu se javlja portret Crkve, koja vidi onoga tko je u teškoćama, ne zatvara oči, zna pogledati čovjeka u lice kako bi stvorila smislene odnose, mostove prijateljstva i solidarnosti. Pojavljuje se lice „Crkve koja nema granica i koja se osjeća majkom sviju“ (*Evangelii gaudium, 210*), koja zna primiti za ruku i pratiti zato da podigne, a ne da osuđuje.

Isus uvijek pruža ruku, uvijek nastoji podići, djelovati tako da ljudi ozdrave, da budu sretni, da susretne Boga. To je „umijeće praćenja“ koje karakterizira nježnost kojom pristupamo „svetome tlu drugoga“, dajući hodu „odmjeren i ohrabrujući [ritam], odražavajući našu bliskost i pogled pun poštivanja i suosjećanja koji ujedno ozdravlja, oslobađa i potiče rast u kršćanskom životu“ (*isto, 169*). I to čine ova dvojica apostola s bogaljem: gledaju ga, govore „pogledaj nas“, pružaju mu ruku, podižu ga i ozdravljaju.

To je ono što Isus čini sa svima nama. Mislimo na to kad prolazimo kroz teške trenutke, mislimo na to u trenucima grijeha, u trenucima žalosti. Tu je Isus koji nam kaže: „Pogledajte me: ovdje sam!“ Primimo Isusovu ruku i pustimo da nas podigne.

Petar i Ivan nas uče da se ne uzdamo u sredstva, koja su također korisna, nego u pravo bogatstvo koje je odnos s Uskrsim. Mi smo, naime, kao što bi rekao sveti Pavao, „siromašni, a mnoge obogaćujemo; kao oni koji ništa nemaju, a sve posjeduju“ (*2 Kor 6, 10*). Sve naše je Evanđelje, koje očituje snagu imena Isusova koji čini čuda.

A mi – svaki od nas – što posjedujemo? Što je naše bogatstvo, što je naše blago? Čime možemo obogatiti druge? Molimo Oca za dar zahvalne uspomene u sjećanju na dobročinstva njegove ljubavi u našem životu, kako bismo svima dali svjedočanstvo hvale i zahvalnosti. Ne zaboravimo: ispružena ruka uvijek da pomogne drugome da ustane; to je Isusova ruka koja po našoj ruci pomaže drugima da ustanu.

Na kraju pozdrava vjernicima na talijanskom jeziku

Preksutra ćemo slaviti blagdan svete Terezije Benedikte od Križa (Edith Stein), djevice i mučenice, suzaštitnice Europe. Pozivam sve da gledaju njezine hrabre izbore, izražene u istinskom obraćenju Kristu, kao i u daru vlastitoga života protiv svih oblika nesnošljivosti i ideološke izopačenosti.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana